

de

Egļutē

1975 RUGSĒJIS

EGLUTĖ

1975 RUGSĖJIS

25 25 25

TURINYS

- 3 SKUBU, Linutė
- 4 BAIDYKLĖ, M. S.
- 10 BEMOKSLĖ VARNA, S. Tomarienė
- 11 KIŠKIO PROTAS
- 14 KNYGOS, O. Mikailaitė
- 15 LINO GIMTADIENIS, R. Rasa
- 22 GALVOSŪKIS
- 23 ŽUVŲ GALVOSŪKIS
- 24 SVEIKINIMAS
- 25 "EGLUTĖS" ŠVENTĖ PUTNAME
- 26 MŪSU KŪRYBA
- 32 JUOKIMĖS!

PIEŠINIAI

- A. Korsakaitė-Sutkuvienė — viršelis ir psl. 14, 15-21
- R. Karosaitė — 3, 4, 5, 6, 7, 9, 11, 12
- A. Sruoginienė — 10
- J. Staškevičius — 13

Gautąją medžiagą "Eglutės" redakcija taiso ir tvarko savo nuožiūra. Be redakcijos leidimo "Eglutėje" tilpusių rašinių bei piešinių, kitur prašome nespausdinti.

EGLUTĖ — vienintėlis lietuviškas laikraštėlis vaikams išeivijoje. Redakciją sudaro: ses. Ona Mikailaitė, Elena Juknevičienė, Danguolė Sadūnaitė. Administruoja ir spausdina Nekaltai Pradėtosios Marijos Seserys, Putnam, Connecticut 06260. Prenumerata metams — \$7.00, vieno numerio kaina — \$0.75.

EGLUTĖ — "The Little Fir" is a magazine for Lithuanian children. Published monthly except July and August by the Sisters of the Immaculate Conception. Published and printed at Immaculate Conception Convent, Putnam, Connecticut 06260. Yearly subscription — \$7.00; single copy — \$0.75. Second class postage paid at Putnam, Connecticut 06260.

SKUBU

Linutė

Kur skubu aš?
— Į mokyklą!
Į mokyklą, nežinai?...
Manęs laukia ten
Prie vartų
Trys labai geri draugai!

Kam skubu aš?
— Kad mokykloj,
Kad mokykloj, kaip žinai,
Manęs laukia. Vėl
Bus darbo —
Knygų, rašinių kalnai!

BAIDYKLĖ

M. S.

paruošė Danguolė Sadūnaitė

Visą vasarą ponų Petersonų ūkyje, javų lauke išstovėjo baidyklė. Pats ponas Petersonas tą baidyklę tenai pastatė, kad paukščiai — ypač varnos — nelestų javų.

Kai javus nupiovė ir nuvežė į kluoną, baidyklės darbas buvo baigtas. Bet ji tebestovėjo tuščiame lauke.

Vieną dieną ponia Petersonienė ir sako savo vyrui:

— Ta baidyklė laukuose mane gasdina. Ji nėra paprasta baidyklė. Ši rytą tikrai mačiau ją šokančią.

— Šokančią baidyklę? — pakėlė akis ponas Petersonas nuo laikraščio ir vėl greit jas nuleido.

Kaip tik tuo metu Algis skaitė knygą. Ir jis pakėlė akis nuo puslapio ir žvilgtelėjo į mamą.

— Mama, baidyklės nešoka, — pasakė Algis.

— Ši baidyklė, Algimantai, šoko, — tarė mama. — Bent man taip atrodė. Aš pati mačiau, kaip ji judino kojas.

— Greičiausiai vėjas ją įsiūbavo, — prasitarė ponas Petersonas.

— Dėl to ir yra keista. Ši rytą vėjo visai nebuvo, o baidyklė šoko. Aš dar gerai prisimenu, kad kieme ant virvės padžiauti baltiniai visai nejudėjo, — aiškino mama. Algis su tėčiu į ją labai atydžiai žiūrėjo.

— Gal tau reikia akinių? — šyptelėjo ponas Peter-sonas.

— Nieko blogo, mama. Ir jauni akinius nešioja, — tarė Algis.

Mama į tai nieko neatsakė. Ji tiktai papurtė galvą ir toliau šluostė indus. Anksti sekanti rytą Algis prisiminė, ką mama buvo sakiusi.

Dar prieš pusryčius jis išėjo į laukus pasivaikščioti. Jis labai norėjo baidyklę apžiūrėti iš arti. Iš tolo ji atrodė tokia, kaip visuomet.

Priėjęs arti, Algis baidyklę apėjo iš visų pusių. Kuokštai šiaudų jai kyšojo iš švarko rankovių ir iš ilgų kelnų. Ant galvos ji turėjo seną Algio tėvelio skrybėlę, o jos veidas, išpaišytas ant senos paklodės gabalo, dar buvo nenublukęs. Baidyklė stovėjo labai ramiai, pritvirtinta prie stulpo. Bent tuo momentu, ji tikrai nešoko.

Po pietų, kai Algis grįždamas namo iš mokyklos, netyčia žvilgterėjo į baidyklę, jis išplėtė akis iš nustebimo. Baidyklė linksmiai judino kojas. Ji šoko, pririšta prie savo stulpo. Bet kai Algis pribėgo arčiau, šokis staiga pasibaigė.

— Mama, — pasakė Algis, įėjęs į virtuvę, — aš irgi mačiau, kaip baidyklė šoka. Ji tik dabar šoko, kai grįžau iš mokyklos.

— Šokanti baidyklė? — nenorėjo tikėti Algio tėtis. — Baidyklė šokanti be vėjo? Negirdėta, neregėta.

Ar mokykloje besimokydamas, ar namuose, ruošdamas pamokas, Algis vis negalėjo tos baidyklės užmiršti. Sėdėdamas prie didelio virtuvės stalo su savo knygomis, jis vis pasižiūrėdavo pro langą.

Kelis sykius Algis ėjo baidyklės tikrinti. Ir kelis sykius jis ją matė šokant. Bet tik iš toliau. Kai jis ateidavo visai arti, baidyklė nebešoko.

Galų gale, anksti šeštadienio rytą, Algis nusprendė baidyklės paslaptį išaiškinti. Jis nuėjo į lauką, kur stovėjo baidyklė ir atsisėdo šalia jos.

— Nesitraukiu iš čia, kol nesužinosiu, kaip ta baidyklė šoka, — tarė sau Algis. Jis sėdėjo labai ramiai, nesidairydamas. Ir ne ilgai jam teko laukti!

Netrukus dvi mažos voveraitės atbėgo iš kitos lauko pusės. Jos pribėgo prie baidyklės. Viena po kitos vikriai užlipo stulpu ir dingo baidyklės kojose. Dabar baidyklė ėmė šokti!

Algis parbėgo namo, įvirto į virtuvę ir sušuko:

— Mama, tėtė, aš žinau, kodėl baidyklė šoka!

Atgavęs kvapą, aiškino toliau, kol mama kepė kiaušiniene.

— Atbėga dvi mažos, pilkos voveraitės. Jos įlenda į baidyklės kojas, ir tada ji šoka. Baidyklė tikrai šoka be vėjo!

— O aš žinau, kodėl voveraitės landžioja po baidyklės kojas, — prabilo tėtis. Mat, kai baidyklę stačiau, į jos kojas įkišau ne tik šiaudų, bet ir kukurūzų. Voveraitės mėgsta graužti kukurūzų grūdus!

Sužinoję šokančios baidyklės paslaptį, visa Petersonų šeima saldžiai nusijuokė. Algis mokykloje aprašė visą šokančios baidyklės istoriją.

BEMOKSLĖ VARNA

Sonė Tomarienė

**Katinėlis laišką rašė —
Kvietė varną į svečius.
O pelėda paštą nešė
Per laukus plačius.**

**Lėkė varna juodasparnė
Į papievių kraštą.
Rado mokytoją garnį:
Jai paskaitė raštą.**

**Už paskaitymą gaus varna
Jam varles ganyti.
Ei, tu varna, judink sparną —
Mokykis skaityti!**

KIŠKIO PROTAS

Negrų pasaka

Kartą kiškis atėjo prie Dievo sosto ir žemai nusilenkė.
— Aukščiausias Teisėjau, — tarė kiškis. — Turiu prašymą.

Dievas pasilenkė prie kiškio ir maloniai nusišypsojo.
— O ko tau trūksta, kiškeli?

— Proto, — atsakė kiškis. — Visi man sako, kad esu kvailas. Ir pats matau, jog proto ne daug turiu. Gal galėtum, Aukščiausias Teisėjau, man padėti?

— Gerai. Bet pirma prirink į arbūzo butelį žvirblių ir tada ateik.

Kiškis nuėjo prie upelio kranto, atsisėdo ir susimąstė. Diena jau baigėsi. Didelė, raudona saulė leidosi vakaruose. Nebuvo daug laiko atlikti Dievo duotą uždavinį.

Žiūri kiškis: atskrenda daug žvirblių. Jie nusileidžia prie upelio, nori atsigerti, pailsėti. Žvirbliai šokinėja, čirškia. Vieni maudosi, kiti geria.

— Dabar jau laikas! — staiga nusprendė kiškis. Jis pašoko nuo žemės, ėmė vaikščioti upelio krantu ir pats su savim kalbėtis.

— Taip, gal. . . O gal ir ne. Na, kaip nors. Bet ne, tikrai ne, — taip kalbėjo kiškis.

Nustebę žvirbliai žiūri į kiškį ir klausia:

— Kas atsitiko, kiški?

— O, aš tik galvoju. Galvoju, ar jūs visi sutilptumėt mano butelyje, ar ne. . .

— Sutilpsime! Aišku, kad sutilpsime, — atsakė žvirbliai. — Mes tokie maži, o butelis didelis.

Kiškis atkišo butelį, ir žvirbliai vienas po kito sulindo. Kai butelis buvo pilnas, kiškis greitai užkimšo. Patenkintas nubėgo pas Dievą.

— Aukščiausias Teisėjau, štai! — ir parodė butelį pilną žvirblių.

— Oho! — tarė Dievas.
— Matau, kad tau, kiški, nereikia daugiau proto. Jei būtum dar truputį gudresnis, visą pasaulį apverstum aukštyn kojom!

KNYGOS

Ona Mikailaitė

Jeį norėčiau,
Aš galėčiau
Toli nukeliauti.

Jeį patiktų,
Pasilikčiau
Marse pusryčiauti.

Neį lėktuvo,
Neį keltuvo
Man nereik pagalbos —

Aš su knygom
Po žvaigždynus
Už sekundės nardau.

LINO GIMTADIENIS

Renė Rasa

Linas labai laukė savo gimtadienio. Tą dieną renkasi dėdės, tetos ir tėvelių draugai. Mama iškepa tortą ir įsmeigia į jį žvakutes. Šį kartą bus jau penkios. Linas žino, kad jam dabar tiek metų, kiek ant vienos rankos pirštų. Žino taip pat, kad galės eiti į darželį, nors ten jo per daug ne-traukė. Gimtadienio jis laukė dėl kitų priežasčių. Teta Aldona sykį sakė:

— Tu jau per didelis žaislams. Šį kartą gausi tai, ko labiausiai nori.

— Kas tai galėtų būti? — nenustojo mąstyti Linas. Linas nė pats nežinojo, ko jis nori.

— Gal broliuko, su kuriuo jis galėtų žaisti? Bet teta broliuko neatneš. . . Ką ji sugalvojo?

Ir dėdė Juozas panašiai kalbėjo. Jis sakė:

— Turi išmokti atsakomybės, gyvenimas ne žaidimas.

Linas nelabai suprato, ką dėdė sakė, žinojo tik, kad ir iš dėdės Juozo žaislų negaus.

Pagaliau atėjo rugpiūčio pirmoji. Šaldytuve stovėjo šokoladinis tortas, o virtuvėje buvo tiek kvapų, kad Linas čiaudėjo ir čiaudėjo.

Pietų tą dieną mama negamino — nebūtų buvę laiko nė valgyti. Mama net ir patį Liną primiršo — už neišgertą pieną nei barė, nei pyko. Na, visai gal ir nepamiršo, nes dar lovoj gulintį pabučiavo ir padavė didoką dėžę. Tėtis taip pat atnešė dovanų — sviedinį. Mamos dėžėje buvo traukinys su bėgiais, tuneliais ir tiltais.

Nors Linas džiaugėsi naujais žaislais, bet vis galvojo apie tetą Aldoną ir dėdę Juozą.

Apie ketvirtą valandą pradėjo ateiti svečiai. Stalas buvo apkrautas indais ir valgiais. Visi sveikino Liną, bučiavo ir grūdė į rankas didesnes ir mažesnes dėžes. Dovanas mama Linui liepė nešti į savo kambarį.

— Na, Linai, tai tu šiandien jau vyras! — išgirdo Linas dėdės žemą balsą.

Dėdė, kuris buvo taip storas, jog vos tilpo pro duris, atnešė narvelį, kuriame kažkas greitai judėjo.

— Pelytės! — suklykė Linas.

— Baltos pelytės, — pataisė Liną dėdė. — Dabar turėsi jas maitinti, prižiūrėti, valyti. . . Tai vis jau vyro, ne vaiko darbas.

— Ačiū, dėde! Ačiū, ačiū. . . — negalėjo atsidžiaugti Linas. Pamišęs kitas dovanas, Linas lipte prilipo prie narvelio.

— Tik neatidaryk durelių, — juokėsi dėdė.

— Juozai, ką sugalvojai! — sušuko įėjusi mama. — Dar to betrūko! Juk žinai, kad aš bijau pelių! — kalbėjo nepatenkinta mama.

— Čia mano pelytės! — apkabino narvelį Linas.

— Na, na, Irena, — guodė mamą dėdė. — Vaikui reikia gyvulėlio, kuriuo jis galėtų rūpintis ir mylėti. Pagalvojau, kad su pelytėmis bus mažiau vargo nei su šuniuku. Prisimenu, kaip aš vaiku būdamas turėjau driežą. Kaip aš jį mylėjau!

— Brrr. . . — pasipurtė mama.

— Kur mano Linelis? — tarpdury sustojo teta. — Sveikinu, sveikinu, — apkabino ji berniuką. — O čia tau ir žadėtoji dovana, — padavė Linui batų dėžę.

Linąs pakėlė dangtį. Dėžėje gulėjo mažas kačiukas.
— Chi, chi, chi. . . cha, cha, cha. . . — šokinėjo Linas.
Iš džiaugsmo ir nežinojo nė prie ko pulti. . .

— Cha, cha, cha, — juokėsi ir dėdė Juozas.

— O-o! — susijaudino teta Aldona, pamačiusi pelytes.

Mama susiėmė už galvos. Tik Linas nieko nei matė, nei girdėjo. Pasidėjo narvelį su pelytėm ant grindų, o šalia pastatė batų dėžę su kačiuku. Pats atsigulė kniūbščias ir grožėjosi gautais gyvuliukais. Lino kambaryje pasidarė linksma. Kačiukas kniaukė, pelytės cypsėjo, o Linas iš džiaugsmo kvykė.

Nuo tos dienos Linui prasidėjo naujas gyvenimas. Pasikeitė gyvenimas ir namuose. Mama negalėjo žiūrėti į pelytes, o tėtis nepakentė kačiuko. Dėl viso to, nekaip jautėsi ir teta Aldona, bei dėdė Juozas.

— Kas bus, kai katė suės peles? — kalbėjo jie.

Tai išgirdęs Linas paleido kakarinę:

— Ne, ne! — šaukė jis kukčiodamas ir nežinojo ką daryti, kad taip neįvyktų.

Kačiukas augo greitai ir batų dėžutė, kurioje jis miegojo pasidarė jam per maža. Jis ir iš viso nenorėjo dėžutėje būti. Pradžioje nedrąsiai, o po kiek laiko visai nesivaržydamas, ėmė lakstyti po visą namą. Mama pyko, o tėtis, kaip tik jo laikraštį sudraskydavo, grąsė kačiuką išmesti.

Su pelytėmis buvo vargo taip pat. Mama nė žiūrėti į jas nenorėjo, tai narvelį tvarkė ir jų maistu rūpintis Linui padėjo tėtis.

Vieną rytą, Linas pamatė, kad pelyčių narvelis tuščias. . .

— Kur pelytės? — baisiai nusiminęs sušuko jis.

Kampe tupėjo kačiukas ir laižėsi. . .

— Ne, ne! — šaukė Linas ir puolė prie kačiuko.

— Kas įvyko? — klausė Lino mama.

— Kur pelytės? Kačiukas suėdė pelytes! . . . — verkė Linas.

Didelės ašaros ritosi Lino skruostais ir papsėjo ant kilimo.

— Ir gerai, — pasakė mama.

Linas rėkė pilnu balsu. . .

— Kas atsitiko? — atskubėjo ir tėtis.

— Pelytės! Kur pelytės? — rėkė Linas.

Prasidėjo ieškojimas. Susirūpino visi, tik kačiukas buvo smagus. Jam rodės, kad tai su juo taip žaidžia. Nerūpestingas ir linksmas jis bėgo nuo vieno prie kito. Atbėgo ir prie Lino.

— Tu, tu. . . — užsimojo Linas.

Staiga:

— Ci-ci-ci. . . — kažkur, iš palovės, pasigirdo pelių kalba.

Visi puolė žiūrėti. Ir buvo taip, kad iš mamos kailinės šlepetės, žiūrėjo dvi poros raudonų akių.

— Fi, — pasipurtė mama.

— Cha-cha, — juokėsi tėtis.

O Linas? Linas buvo laimingas!

— Šį kartą viskas pasibaigė gerai, — kalbėjo tėtis: — bet žinai, bus ir tokia diena, kad tas tavo katinas tikrai suės peles.

Linas tylėjo. Kitą dieną atėjo dėdė Juozas. Linas buvo nusiminęs ir susimąstęs. Tylėdamas atnešė narvelį su pelytėmis.

— Še, dėde, — tepasakė ir kukčiodamas išbėgo.

Dėdė Juozas nustebo. Tik, kai tėtis papasakojo, kas nutiko, palingavo galva ir išsinešė peles.

Dvi dienas liūdėjo Linas. Bet, kai kačiukas ėmė žaisti jo batų šniūreliais, Linas atsileido. Paglostė ir pasakė:

— Tu gražesnis nei pelytės, — ir apkabino savo naujausią draugą.

Už savaitės atėjo dėdė ir pasakė:

— Tavo pelytes, Linai, atidaviau Arūnui, savo krikšto sūnui. Joms ten bus gerai. Ten kačių nėra.

Arūnas ir Linas ėjo į tą patį darželį. Pirmą kartą Linas laukė pirmadienio.

— Jei Arūnas jau pasveiko, — galvojo sau Linas, tai ir į darželį ateis. Papasakos ir apie pelytes.

Taip ir buvo. Arūnas ir Linas pasidarė neperskiriama draugai. Vieną dieną jie žaidė Lino namuose, kitą dieną pas Arūną.

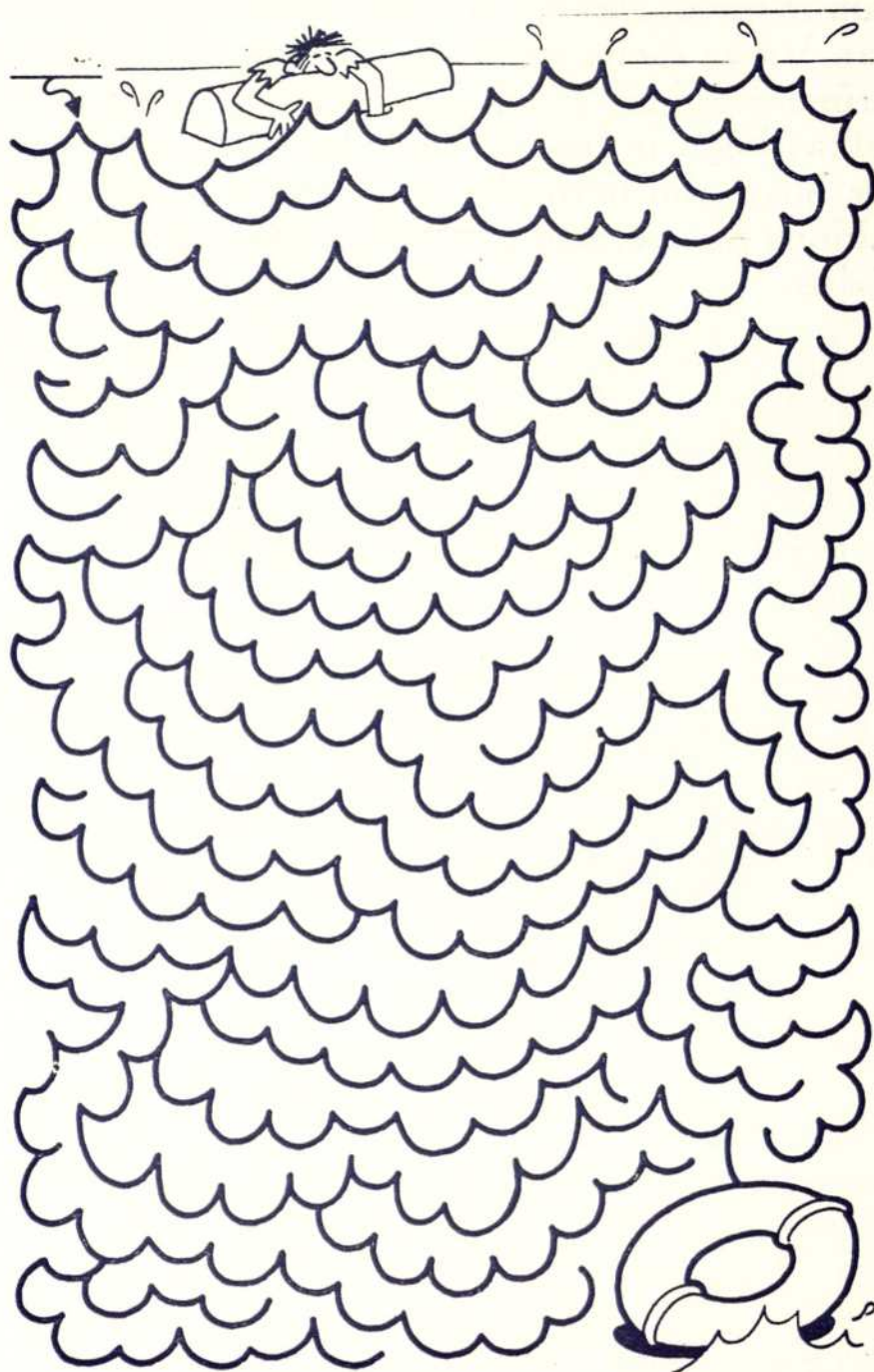
Laikas bėgo ir bėgo. Augo kačiukas, augo pelytės, smagūs buvo abu berniukai ir jų tėvai, o dėdė Juozas ir teta Aldona nutarė, kad gimtadienio proga vaikams pirks tik žaislus.

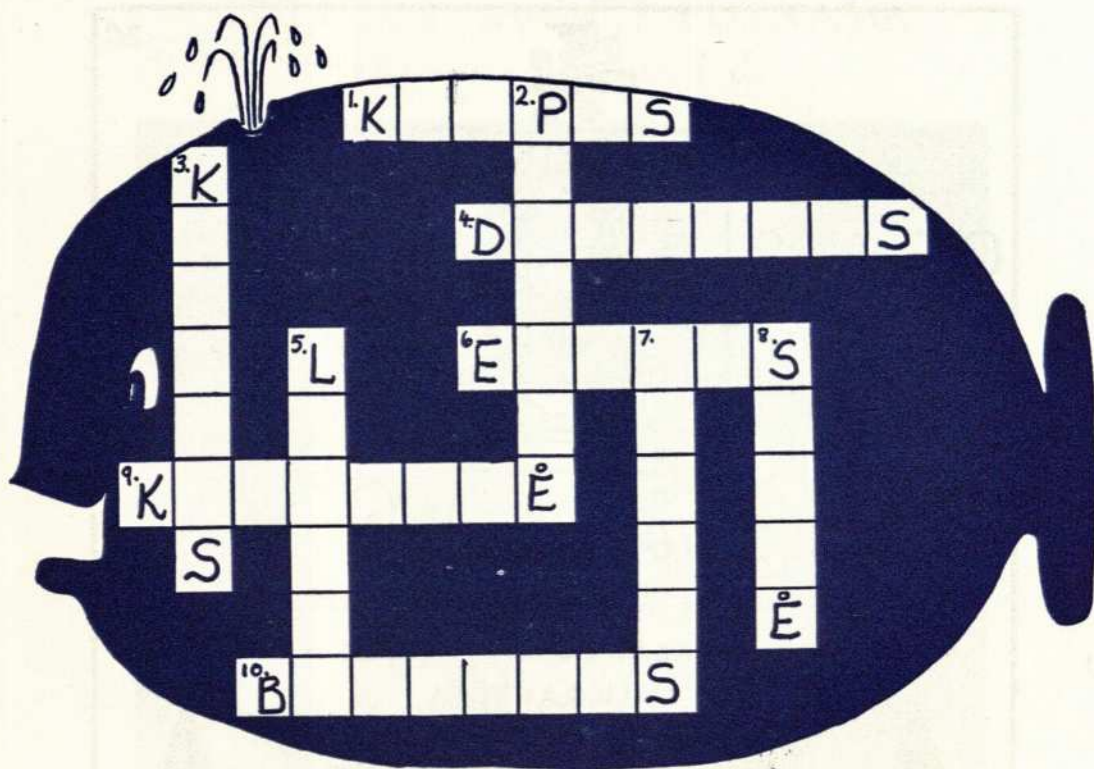

ATSAKYMAI — Skersai: 1. karpis, 3. karosas, 4. delfinas, 6. ešerys, 9. kard-
žuvė, 10. banginis. Žemyn: 2. plekšnė, 5 lydeka, 7. ryklys, 8. silkė.

AR GALI IŠGELBĖTI SKĘSTANTĮ ŽUVAUTOJĄ?

Pieštuku nubrėšk jam taką į gelbėjimosi ratą.

ŽUVŲ GALVOSŪKIS

Skersai:

1. Vertinga žuvis, kuri gyvena ne sūriame vandenyje.
3. Plati, plona žuvis, karpių šeimos.
4. Banginių šeimos žuvis, bet mažesnė. Ji mėgsta žmones.
6. Nedidelė žuvis, kuri turi spygliuotus pelėkus nugaroje.
9. Stambi jūros žuvis, panaši į kardą.
10. Didžiausia žuvis pasaulyje.

Žemyn:

2. Suplota jūros žuvis su akimis iš vienos pusės.
5. Plėšri žuvis, kuri gyvena ne sūriame vandenyje.
7. Didelė, plėšri žuvis, kuri viską ryja, net žmones.
8. Nedidelė jūros žuvis, kurią valgome sūdytą, ypač Kūčiose.

Atsakymai 21 psl.

Lietuviai esame mes gimi, 20
Lietuviais norime ir būti!

OTTAWOS,
KANADOJE

Dr. VINCO
KUDIRKOS

ŠEŠTADIENINĖ MOKYKLA

ŠIRDINGAI SVEIKINA VIENTELĮ,
LAISVOJO PASAULIO LIETUVIŲ VAIKAMS
LAIKRAŠTĖLĮ

EGLUTĘ

1950
1975

25

METUS

IŠTVERINGAI VIS TEBEDUJOJANČIA...!!!

LINKIME VISIEMS, KURIE DEDA PASTANGAS, KAD "EGLUTĖ" VIS ŽALIUOTŲ.
DIEVO PALAIMOS IR LIETUVIŠKOS IŠTVERMĖS.

Eglutė

Procuraitė

Julijė Mitale

Paul Mikolas

Ed. Simanavicius

Ed. Povilonis

MOKYTOJAI IR MOKINIAI.

Rima Rasziute

Rasa Jurgute

Rita Jorkute

Jonas Balsericius

Jurgas Radzius

Vida Balsericiute

Alė Paskeviciene

Lina Radziute

"Eglutė" nuoširdžiai dėkoja

Otavos šeštadieninės mokyklos mokytojams ir mokiniams
už sveikinimą jubiliejaus proga. Ačiū už gerus linkėjimus!

“EGLUTĖS” ŠVENTĖ PUTNAME

1975 m., birželio 1 d.

Jonukas Žemaitaitis ir dvynukės Pakšaitės iš Connecticut sveikina prelatą Pranciškų Jūrą, “Eglutės” ikūrėją, laikraščelio 25 metų jubiliejaus proga.

Hartford'o lit. mokyklos “Švyturys” mokiniai “Eglutės” šventės metu vaidino “Pelenę”. Čia dalis veikėjų: Paulius Mačiuika, Paulius Nenortas, Danutė Raškevičiūtė (Pelenė) ir Ramona Liaukutė. Vaidinimas visiems žiūrovams labai patiko.

PRAŠOM SUSIPAŽINTI — ŠTAI AŠ!

AŠ —

esu labai gražus vaikas.

Ir labai stiprus.

Man patinka daug sportų — ir turiu daug visokių užsiėmimų.

Man labai patinka ledo rutulys ir futbolas.

Statau daug modelių ir renku pašto ženklus.

Tai kelių tūkstančių pašto ženklų rinkinys.

Man patinka mokykla.

Man patinka skaityti knygas.

Dažnai žiūriu televiziją.

Aš turiu labai gražų šunį.

Anglų mokykloje man patinka matematika.

Aš mokau kalbėti prancūziškai.

Patinka man kiekviena diena, nes ji yra dalis manęs.

Žaidžiu aš su draugais.

*Jonas Besasparis
iš Kanados*

Aitvaras
Kristina Valevičiūtė, 7 m.
Toronto, Kanada

AŠ —

turiu prisipažinti, kad labai mėgstu kalbėti.

Aš galėčiau praleisti visą dieną kalbėdama su draugėmis.

Bet jeigu tikrai taip reikėtų, galėčiau susivaldyti ir nieko nesakyti.

Bet tai man būtų labai sunku.

Angliškoje mokykloje man sekasi gerai,

o lietuviškoje dar nežinau.

Man labai patinka arkliai. Juos garbinčiau visą gyvenimą.

Man taip pat patinka piešti, skaityti

ir visus kitus dalykus daryti.

*Sandra Bakevičiūtė
iš Kanados*

AŠ —

esu mergaitė, kuri nori visko, kas gražu ir nauja. Tada man mama primena, kad pinigai neauga ant medžių. Aišku, man tas labai nepatinka.

Būdama 16 metų, aš esu vyriausia iš penkių asmenų mūsų šeimoje. Kiekvieną dieną mūsų namas yra kaip zoologijos sodas, visokio triukšmo pilnas. Kai jau pasidaro per daug triukšmo, einu į savo kambarį ir ką nors ten veikiu. Vienas iš mėgiamiausių mano užsiėmimų, — tai menas. Galėčiau visą dieną ornamentus piešti, arba tik piešti ir piešti, arba net iškimštų gyvuliukų figūras siūti. Dažniausiai aš mėgstu daryti kalėdinius dalykus, nes man patinka žiema. Man labai patinka žiūrėti, kaip sninga, žiūrėti į kiekvieną snaigę, jos formą ir kaip kiekviena prisideda apkloti žemę balta antklode. Mėgstu čiuožti ir statyti aukštesnius sniego senius už save. Taip vieną kartą su drauge padarėme.

Aš labai mėgstu gyvulius ir norėčiau turėti mažą beždžionę, nes mažos yra labai gražios... ir gudrios! Mes dabar turime mažą, baltą kačiuką, kurio vardas yra "Silky".

Kai neturiu ką veikti, einu mamai išužti ausis apie visokius dalykus, kurių aš labai norėčiau turėti arba daryti.

Rima Karosaitė

iš Kanados

Šis piešinys Rimos Karosaitės, kuri dažnai piešia "Eglutei". Ar gali rasti jos piešinius šiame numeryje?

AŠ —

esu berniukas vardu Tomas Prakapas.

Esu vienuolikos metų ir esu didžiausias mūsų šeimoj.

Mano plaukai rudi ir akys rudos.

Aš lankau šestą skyrių ir gaunu gerus pažymius.

Šeštadieniais einu į lietuvišką mokyklą.

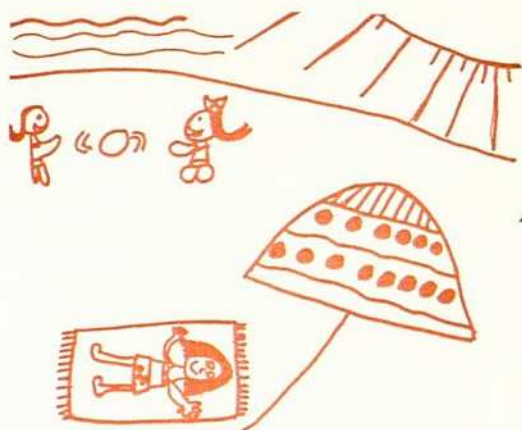
Namuose padedu indus plauti ir išvalau savo kambarį.

Aš esu geras, o kartais ir negeras berniukas.

Kai užaugsiu, noriu būti inžinierius

ir gauti gerą algą.

*Tomas Prakapas
iš Kanados*

Vasara
Asta Sukauskaitė, 7 m.
Toronto, Kanada

AŠ —

mėgstu daug dalykų. Bet labiausiai aš mėgstu vandenį.

Vasarą aš mėgstu plaukioti skaidriam, šaltam vandeny ežere.

Ir man patinka tas lengvumo jausmas, kai įšoku vandenin.

Kai lietus lyja, man gražu — viskas vėl pasidaro švaru ir žalia.

O žiemą, kai krinta sniegas, mėgstu vaikščioti per jį.

Jei šalta, apsirengiu ir vėl išeinu laukan.

Aš tikrai mėgstu žiemą. Mėgstu čiuožti ir slidinėti.

Mano mėgiamiausia spalva yra MĖLYNA.

Tai vandens spalva.

Tai tokia esu aš...

*Rita Markauskaitė
iš Kanados*

AŠ ESU PETRIUKO BATAS...

Ar aš esu laimingas, būdamas Petriuko batu? Pasiklausykite mano gyvenimo istorijos, ir sužinosit.

Aš esu sekmadieninis batas. Sekmadieniais Petriukas mane nešioja, eidamas į bažnyčią. Ten aš matau daug žmonių ir visur vaikštau. Kai Petriukas grįžta namo, jis padeda mane į kampą. Man ten reikia palaukti vieną ar dvi valandas. Kai Petriukas eina pasivaikščioti su savo šuniuku, jis mane vėl užsideda. Aš labai greitai susitepu ir atrodau negražus. Petriukas tada mane nuvalo, ir vėl atrodau kaip naujas.

Ar aš esu laimingas, būdamas Petriuko batas? Taip, kai Petriukas mane gerai prižiūri.

*Petras Tutlys
Toronto, Kanada*

AŠ ESU DALYTĖS BATAS...

Mane nupirko Dalytės mama ir parnešė namo dėžėj. Dalytė tuoj užsidėjo naujus batus ir džiaugėsi, kad gerai tinka. Taip aš pasidariau Dalytės batas. Ji kiekvieną dieną mane nešiojo į mokyklą eidama. Aš labai džiaugiausi. Kai susitepdavau, Dalytė mane taip gražiai nuvalydavo, kad net spindėdavau.

Vieną dieną, eidama į mokyklą, Dalytė pargriuvo. Aš išplėčiau burną ir parodžiau savo geležinius dantis. Dalytė sušuko: "Oi, vinys lenda iš mano bato!" Po pamokų Dalytė mane nunešė pas batsiuvį. Man ten nepatiko. Aš išsigandau, kai pamačiau visokių negražių, atsivėpusių batų. Maniau, kad man bus galas. Bet ne. Batsiuvys mane paėmė ir sutaisė. Sekančią dieną Dalytė mane pasiėmė ir vėl ėmė nešioti į mokyklą. Dabar aš — Dalytės batas ir Dalytė esame geriausi draugai.

*Bernadeta Abromaitytė
Toronto, Kanada*

SMAGIAI STOVYKLAVOM

Romuva yra Toronto lietuvių skautų stovykla. Ji yra Lapės ežero pakrantėje prie Huntsville miestelio. Pereitą vasarą ir aš ten stovyklavau. Man buvo labai smagu. Aš gyvenau namelyje, kuris vadinosi Klaipėda. Jame gyveno 10 vaikų. Mano geriausias draugas buvo Alvydas Saplys iš Toronto. Jo brolis Ramūnas buvo vilkiukų vadovas. Maistas stovykloje buvo geras. Mano mama ten irgi virė. Kiekvieną rytą mes darėme mankštą. Man tai buvo labai sunku, nes turėjome bėgti vieną mylią ir daug šokinėti. Vakaraus turėjome laužus, kuriuose dainuodavome ir žiūrėdavome juokingus pasirodymus.

*Juozas Radžius, 10 m.
Ottawa, Kanada*

Prie laužo
Lina Radžiūtė, 6 m.
Ottawa, Kanada

Atostogų metu aš su draugėm važiovom į Baltijos stovyklą. Baltija yra lietuvių skautų stovykla Laurentian kalnuose prie Lac Sylvere ežero. Stovykloje pažinau daug mergaičių. Man patiko namelis, kuriame gyvenau. Pirmąją savaitę aš miegojau žemai, su Montrealio paukštytėm, o antrąją — viršuje, prie durų. Iš Otavos buvo šios mergaitės: Debbie, Janice, Eglė, Rūta, Rasa ir aš. Mes turėjome Olimpiados dieną. Šokom į tolį ir kt. Aš visur dalyvavau, nors nieko nelaimėjau.

*Rima Radžiūtė, 8 m.
Ottawa, Kanada*

VABALĖLIS

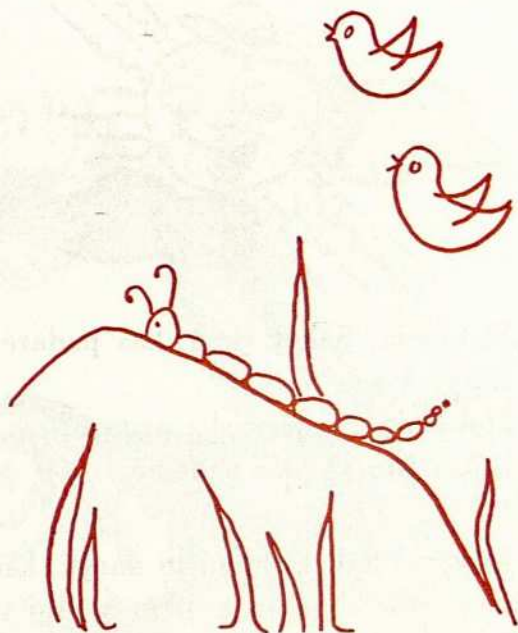
Dainavos stovykloje

Čia sėdi senas vabalėlis
Ant akmenėlio ištisai,
Stebi gražią gamtą čia
Per amžius amžinai.

Čia lapai sprogsta, gėlės žydi,
Paukščiai skraido vėjelyje.
Tas vabalas daug sykių matęs
Saulę tekančią iš čia.

Kur čia, klausia jis ir ji,
Kur tas sėdįs vabalėlis?
Jis tik vienoje vietoje —
Čia gražioj Dainavoje...

Mirga Bankaitytė
Fairview Park, Ohio

Kai atvykau į Neringos stovyklą Vermonto kalnuose, aš neturėjau daug pažįstamų bei draugių. Pirmąsias dienas daug lijo. Man nepatiko. Bet kai praėjo kelios dienos, pradėjo patikti. Mes dainavom, šokom ir turjom laužą. Tada grįžom į savo namelį. Kai visos sulindo į lovą, mes peržvelgėm dieną — ką mes gero ar blogo padarėm tą dieną. Aš nežinau, ar grįšiu į stovyklą sekančiais metais, bet šiomet bestovyklaudama daug išmokau apie save ir apie kitas mergaites.

Astra Kvedaraitė
Iselin, New Jersey

Berniukų stovykloje Neringoj turėjome išradimų vakarą. Mūsų namelio išradimas buvo keista mašina, kur padaro žmogų stipresnį, greitesnį ir protingesnį. Pirmoji kandidatė buvo stovyklos vadovė, seselė Ignė. Pirmas bandymas nesisekė, bet antrą kartą mašina gerai veikė ir seselė Ignė buvo stipresnė, greitesnė ir protingesnė. Dėl to mūsų išradimas laimėjo antrą vietą!

Algimantas Brazdžionis
Waterbury, Connecticut

JUOKIMĖS!

Mokytoja: Sakyk tiesą, kas padarė šį namų darbą?

Rūta: Mano tėtis.

Mokytoja: Ar jis viską padarė?

Rūta: Ne, aš jam padėjau.

*

Kvailys: Sakyk, ką turiu daryti, kad būčiau išmintingas?

Išminčius: Neklausk tokių kvailių klausimų!

*

Motina: Kiek kainuoja vaikų nuotraukos?

Fotografas: Penki doleriai už dvyliką.

Motina: Gerai, ateisiu vėliau. Dabar turiu tik vienuoliką vaikų.

*

Sodininkas: Čia yra tabako augalas pilname žydėjime.

Ponia: O kaip ilgai truks, kol prinoks cigarai?

*

Jonas: Mano šuo dingo. Visur jo ieškau.

Ona: Kodėl nededi skelbimo į laikraštį?

Jonas: Kad mano šuo nemoka skaityti!

*

Mokytojas: Kada gimė Kolumbas?

Mokinys: Nežinau.

Mokytojas. Skaityk, va, knygoje parašyta.

Mokinys: Aš maniau, kad tai jo telefono numeris.

*

Miestietis: Tai buvo audra vakar. Ar nesugadino jūsų namo?

Kaimietis: Nežinau. Dar jo neatradau, kad galėčiau patikrinti.

*

Tėvas: Ar tau negėda, sūnau? Kai Jurgis Vašingtonas buvo tavo metų, jis jau turėjo valstybinį darbą, nes buvo darbštus.

Sūnus: O kai jis buvo tavo amžiaus, tėveli, jis buvo Amerikos prezidentas.